

מראי מקומות - חגיגה

ט:

א. ראה אחת בלילה ושנים ביום מביא

פי' הטורי אבן, ואע"ג דבלילה הוי בעל קרי, ולכן אינו ראוי להביא קרבנו, ובדומה לדין קרבן ראוי, דלכאורה הדין הוא דאם נטמא בראשון, תלוי במח' ר' יוחנן וחזקי' באם חייב בתשלומין בשני או לא, ומ"ש לענין קרבן דזיבה. וביאר דבעצם מי שהוא טמא הוי ראוי לשלוח קרבנותיו עדיין, וא"כ מצד מה שהוא בעל קרי אינו חשיב שאינו ראוי להביא קרבן, ורק בדין ראוי, דאמר' ובאת שמה והבאתם שמה, בזה אמרי' דכיון שלא הי' ראוי ביום א', גם ביום ב' אינו חייב למ"ד דכולן תשלומין דראשון.

ב. זה שביטל ק"ש של שחרית או של

ק"ש של ערבית, או שביטל תפלה, וכו'

כ' המהרש"א דלפי"ז י"ל דהכל ענין א' הוא, דמי שביטל ק"ש או תפלה לגמרי, היינו מעוות לא יוכל לתקון, וחסרון לא יוכל להמנות, היינו שהתפלל ביחידות בלא מנין עשרה [שמנוהו

חביריו לדבר מצוה והוא לא נמנה עמהם]. ומה שנקט תפלה של שחרית וערבית דוקא, פי' המהרש"א שהוא דומיא דביטול ק"ש שחרית וערבית, א"נ רבותא נקט, דאפי' תפלת שחרית וערבית, שיש להם תשלומין ביומו, מ"מ חשיב מעוות לא יוכל לתקון, כיון שלא התפלל בזמנו [וכ"ש מנחה, שאין לו תשלומין ביומו כלל].

ג. אינו דומה שונה פרקו ק' פעמים לשונה פרקו ק"א

מכאן כ' השו"ת חתם סופר (או"ח כ') דדבר "מפורסם ומקובל שהשונה מאה פעמים וא' לא במהרה הוא שוכח", וכ' דלכן מי שרוצה שלא לחזור על ספק תפלה [וכגון שלא אמר משיב הרוח, וכו'], יש לו לחזור על אותן דברים ק"א פעמים. אולם לפי פי' הרי"ף על העין יעקב, וגם במרומי שדה, שכ' דבעצם השונה ק' פעמים כבר אינו שוכח, והפעם ק"א ששונה פרקו הוא לימוד לשמה, לשם אהבת התורה, א"כ לכאורה הי' שייך לומר דברי החת"ס כבר על ק' פעמים, וצ"ע בזה.